

shledává stížnost patrně v tom, že rozsudek předpokládá, že se nedalo určit, kdo B-ovi smrtelné poranění způsobil, ačkoliv bylo prý vzato za prokázáno, že B. zemřel následkem výronu krve mezi mozek a mozkovou blánu, kterýžto výron byl způsoben úderem tupým nástrojem do hlavy, a ačkoliv prý jest dále zjištěno, že C. a P. kopali B-a do hlavy takovým způsobem, že B. volal »nedobíjejte mne.« Vytýkaného rozporu, t. j. zjištění různých skutečností, které logicky vedle sebe obstáti nemohou, tu není. Rozhodovací důvody ovšem vyslovují, že se jak ohledně G-a, tak i ohledně L-a může vysloviti, že tito B-ovi smrtelné rány nezpůsobili. Rozhodovací důvody uvádějí dále, že co hlavní pachatelé přicházejí v úvahu C. a P. L. neudal dle výpovědi, v rozhodovacích důvodech správně reprodukované, do které části těla G. B-a kopal, a rozsudek též jinak nezjišťuje, na které části těla byl B. G-em kopnut. Proto budiž — třebaže to v rozsudku přesně vysloveno není — připuštěno, že nalézací soud předpokládá, že do hlavy kopali (tloukli) B-a pouze P. a C. Avšak znalci zjistili — vedle ran na lebce, na uších a na spáncích — zevní poranění též na jiných částech hlavy B-ovy, totiž v okolí pravého oka, na víčku pravého oka, v okolí levého oka, na obou rtech a na pravé dolejší čelisti a i na ohryzku. Nikoli s údery (kopnutím) do těchto částí hlavy, nýbrž výhradně s údery do oněch míst může dále zjištěný výron krve mezi mozek a mozkovou blánu býti v příčinné souvislosti. Na která místa hlavy kopl (tloukl) B-a P. a na která C., není v rozsudku zjištěno a není ani ve spisech poukazů na, po případě podkladu pro taková zjištění. I za onoho předpokladu zůstává tudíž nejisto, zda výron krve mezi mozek a mozkovou blánu, jenž byl ze všech poranění jediným poraněním smrtelným, byl způsoben P-em či C-em či oběma. Proto vedle zmíněného předpokladu obstojí logicky další závěr a předpoklad soudu, že se nedalo zjistiti, kdo B-ovi smrtelné poranění způsobil. Vyvrácením výtky vnitřního rozporu padá i další námitka, že nebylo na stěžovatele použiti druhé věty §u 143, jelikož měli P. a C. býti odsouzeni dle první věty §u 143 (140) tr. zák. Námitka neprovádí zmatečního důvodu čís. 10 §u 281 tr. ř., — k němuž poukazuje, po zákonu, nedbajíc zmíněného závěru nalézacího soudu, jehož formální vadnost nebyla stížností doličena a jenž proto zůstane závazným i pro soud zrušovací. Je-li tu jediné poranění smrtelné a není-li zjištěno, že výhradním původcem jeho byl buď P. nebo C., pak nelze ani na činnost tohoto, ani na činnost onoho použiti ustanovení první věty §u 143 tr. zák., pokud se týče §u 140 tr. zák. a za smrtelný výsledek, nastavší při zlém nakládání více osob s usmrceným, zodpovídá dle druhé věty §u 143 tr. zák., kdož naň při tomto zlém nakládání ruku vložil, tudíž i stěžovatel, byť by i bylo ohledně něho záporně zjištěno, že on smrtelná poranění B-ovi nezpůsobil.

Čís. 1754.

Výrok o podmíněném odkladu trestu možno napadati zmatečnými stížnostmi z důvodu §u 281 čís. 11 (§ 344 čís. 12) tr. ř. jen, jde-li o porušení zásad zákonem závazně vyslovených; proti výroku v mezích arbi-

trerního rozhodování jest přípustno jedině odvolání (§§ 280, 283, 294 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 14. října 1924, Zm I 538/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Hoře Kutné ze dne 2. července 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. a) tr. zák. a odmítl odvolání obžalovaného z téhož rozsudku co do oděření podmíněného odkladu výkonu trestu.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek jen ve výroku, jímž nebyl obžalovanému povolen podmíněný odklad výkonu trestu, vytýkajíc mu zmatečnost podle §u 281 čís. 5 tr. ř. pro neúplnost a vnitřní rozpor s ostatními důvody rozsudku, kteréžto výtky pak jedině v dalším snaží se opodstatniti. Stížnost poukazuje sama k rozhodnutí Nejvyššího jako zrušovacího soudu sb. n. s. č. 249, než nedbá jeho obsahu. Jak v rozhodnutí tom doličeno, přichází z důvodů, pro které podle §u 281 (§ 344) tr. ř. možno výrok o podmíněném odkladu trestu bráti v odpor zmateční stížností, v počet pouze důvod uvedený pod čís. 11 (12) právě dotčených §§ů, jde-li totiž o porušení zásad zákonem o podmíněném odsouzení závazně vyslovených, tudíž o překročení mezi moci trestací, kdežto domáháno-li se nápravy nesprávných prý výsledků volného uvažování soudcovského v případě, ve kterém jinak soud pohyboval se v mezích zákona o podmíněném odsouzení, dlužno použití opravného prostředku odvolání ve smyslu §§ů 280, 283 (bez omezení tam stanovených) a 294 tr. ř. Z toho plyne, že zmateční stížnost, o niž jde a jež překročení mezi práva trestacího ani číselně ani věcně netvrdí, není co do tohoto jedině přípustného obsahu vůbec provedena. V ní uplatňované rozsudkové vady týkají se odůvodnění výroku, příslušejícího soudu nalézacímu v mezích jeho arbitrního rozhodování a mohly býti tudíž uplatňovány jen opravným prostředkem odvolání. Tohoto opravného prostředku však obžalovaný ve lhůtě zákonné (§ 294 tr. ř.) neohlásil a provádění jeho je dle téhož místa v zákoně opozděno, takže ani s tohoto hlediska nelze obsahu podání dbáti. Bylo proto zmateční stížnost jakožto neprovedenou dle §u 4 čís. 1 a §u 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 již při poradě neveřejné zavrhnouti a zároveň hledě k §u 296 tr. ř. odvolání obžalovaným v pravdě prováděné dle §u 294 tr. ř. odmítnouti.

Čís. 1755.

Zákon na ochranu volební svobody ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zák.

Volbami do obecních zastupitelstev dle §u 2 zákona jsou i volby obecních rad a starostů.